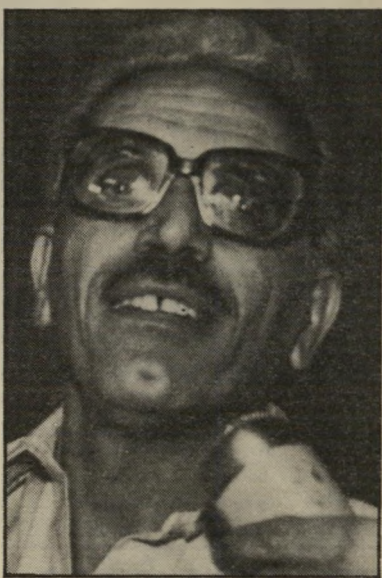

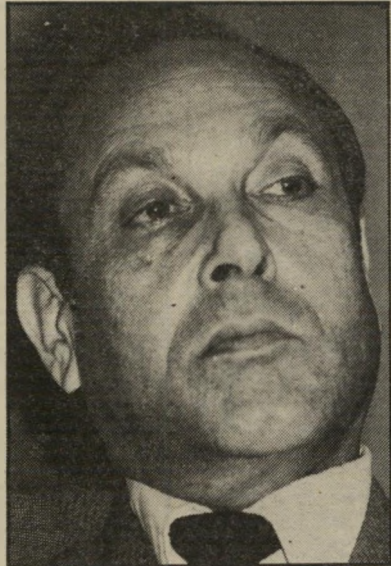
ההזדמנות האחרונה

אם בשלטר-רחוק

כמה מילים על שהתרחש השבוע: היה פחות, נשלם יותר עבור כל רכב. ובמקום שאין מס קניה, תופחת הסוכסידיה. גם הלחם, גם הביצים יעלו הרבה יותר. ולא רק אלה. גם המע"מ יעלה ל-17% או 20%. ושוב נשלם יותר.

מוז'בל קיפר
יהיה שווה אבל לא ברור איך

שריאוצר מודעי
יש לו מה שלא היה להם

בקיציץ תקציבה, זה סיפור אחר. בספטמבר יעלה המרד לשיעור המסוכן של 20% ובאוקטובר עוד יותר, ולו רק משום שהחודש העשירי מועד לפורענות, מאז ומתמיד ולרוע המזל הוא בדיוק השנה לאחר החגים.

המרד יעלה, ואם ההסתדרות תסכים, והיא ככל הנראה, תסכים, נמציה רק חלקית על עליית המרד. ואז, אולי, בנובמבר או אולי בדצמבר, יתחיל המרד לרדת.

לשר האוצר החדש, יצחק מודעי, יש מה שלא היה לקודמיו: מנוף פוליטי. יש יתרון בעובדה שאינו שייך לאחד הגושים הגדולים, לא למפלגת העבודה ולא לחרות. כושך התמרון שלו גדול יותר. הוא מהווה את לשון המאזניים בין השתיים. ואם רוצים לכבד את מה שצריך לכבד, ולא לוותר לשותפיו לממשלה, הוא האיש.

ועוד משהו. אנו צריכים את הסיוע האמריקאי. וזה לא יבוא אלא אם יונהג מיתון בארץ. ויהיה מיתון. לא דה-לוקס. מיתון של ממש ואחריו אולי נחזור לאינפלציה נורמלית של סחית מעשרה אחוזים בשנה, לא בחודשינו. אם לא זה לא יקרה. הרי כבר בעוד חודש או אולי חודשיים, הדולר יהיה שווה אלף שקל ועיתון ערב שמופיע בכוכך יעלה 300 שקל (היום 100) ומס הנסיעות יהיה 100 אלף שקל וביצה תעלה 95 שקלים וקילו עוף קפוא כמו עשרה עיתוניבוקר, ונסיעה באוטובוס עירוני 200 שקל ושבוע אחר, 250 שקל ואחרי עוד שבוע 300 שקל.

אחרי שיועלו, את השכר יקפאו לפני שיועלה, וזהו ההבדל הגדול.

חלקה של הממשלה במה שקרוי עסקת חבילה יהיה בהקפאת מיסים למיניהם, ובעיקר קיצוץ התקציב כדי שהיא, הממשלה, תוציא רק את מה שגבתה, או קיבלה כסיוע, אבל מה שלא יהיה כלול בהסדר הוא, הפסקת ההורמה, או בלשון היומיום, הרפסת כסף.

כיון שזו אולי ההזדמנות האחרונה, לפני שאנחנו הופכים לסניף של אמריקה הלטינית, דבר אחד בטוח: גזירות תהיינה, האם תעמוד הממשלה

מבריישה, מצחצחת ומבריקה

באולימפיאדה של לוסאנג'לס השתתפו שתיים, שזו היתה להם הופעת הבכורה: שתי מצלמות אלקטרוניות, האחת של סוני והשנייה של קנון. שתייהן, כמובן, יפאניות. שתייהן פתחו עידן חדש בשטח הצילום, ולאחר ההסבר, שהנה הוא כא, תבינו גם למה. ועוד פרט חשוב: שתי המצלמות שימשו את כתיבי שניים מהחשובים בעיתוני יפאן.

חמרורים

נולד **נולד** בלונדון, לנסיכה דיאנה, 23, ולנסיך צ'ארלס, 33, יורשה העצר הבריטי, בנם השני, הנרי צ'ארלס אלברט דייוויד, שיהיה מעתה השלישי בתור לכתר הבריטי, אחרי אביו ואחיו הבכור, ויליאם בן השנתיים.

נולד במשק קולאי בצ'מפיון שבמדינת נברסקה, ארצות-הברית, לפרה קראוזה ולחמור צ'יסטר, בכיילאיים, עייר-פרד, ירח כחול. זה המיקרה הראשון הידוע שבו ילדה פרה, שהיא בעצמה בכיילאיים (מאב חמור ואם סוסה) ועקרה מטיבעה.

נחוג יום-הולדתו ה-61 של מרדכי בן-פורת, מי שהיה כמעט שנה שר (בלי תוק) בממשלות בגין ושמיר (עד שהתפטר כחריף האחרון). בן-פורת, ח"כ תל"ם בכנסת העשירית (אשר רשימתו האישית לכנסת ה-11 לא עברה את אחוז החסימה) הוא יליד בגדאד, שעלה ארצה בגיל 22, ונודע בשליחותו לעיראק בעת פינוי יהודיה לארץ (מיבצע עזרא ונחמיה). כאשר יצא, ללא פגע, מירי השילטונות העיראקיים כשאלה שמו את ידם על חבריו הישראליים. לאחר מכן היה בן-פורת, שהוא צימחוני מושבע ואב לשלוש בנות, במשך שנים רבות ראש המועצה המקומית אור-יהודה, ח"כ מטעם רשימתו האישית של דוד בן-גוריון רפ"י

תורה וולפסון
סידקית בסקוטלנד, דלק בארץ

(רשימת פועלי ישראל) ויו"ר האירגון העולמי של יהודים יוצאי ארצות-ערב.

נחוג בהולנד, שאליה הגיע לטקסי האוכרה לשיחרורה מן הכיבוש הגרמני לפני 40 שנה, יום-הולדתו ה-66 של נשיא הגרמניה, שיש, חיים (ווייאן), הרצוג, יליד צונפארדלנר (הבריטי) ובנו של רב (שהיה בסוף ימיו הרב הראשי לישראל). לפני שנבחר לנשיא היה הרצוג, שהוא אב לשלושה בנים ולבת אחת, קצין בצבא הבריטי (בחילות השריון והמודיעין של מילחמת-העולם, והגיע כהם לדרגת סגן-אלוף), אלוף כצה"ל (ראש אגף המודיעין), פרשן קול ישראל מרגיע-רוחות בתקופת ההמתנה של ערב מילחמת-הששת-ימים, עוררדין חברות מצליח וח"כ הכנסת העשירית, מטעם המערך.

נחוג יום-הולדתו ה-87 של שר אייזיק וולפסון, יליד גלסגו הסקוטית, ואחד התורמים הגדולים למטרות-צניבור בארץ: במיוחד למכון ויצמן למדע ברחובות (בשטחו גם בנה וילה קטנה, שבה נהג לבלות לעיתים מומונות) ולהיכל שלמה (למנון הרבנות הראשית בירושלים), הקמה על שם אביו, וולפסון ב"ר מעשרת ילדיו של מהגר יהודי מרוסיה, שהתפרנס מעתונות-רהיטים קטנה בגלסגו, יצא לעבוד בגיל 14, עת סבל בכפי סקוטלנד ומכר סידקית לאיכרים. בגיל 26 עבר ללונדון והניח את היסוד לשרשרת החנויות גרייט יוניברסאל סטורס. שייחודן בשטת התשלומים לשיעורין עבור קניה ובאפשרות להחליט על שיעורין. לפי הדוגק עסקתו הגדולה בארץ הייתה רכישת חברת הדלק ההולנדית-בריטית של, עם תום המנדט הבריטי, והסבת שמה לחברת פז, שאת מניותיה מכר, לפני שנתיים, לממשלת ישראל.

נרצח במסגרת המרד בגול 54, עבד אל-חמיד מנצור קישתא, ראש עיריית רפיח מזה שנתיים, קישתא, אב ל-11 (שישעה בנים ושתי בנות) נרצח בשבוע אחר שפיטר 37 מבין 80 עובדי העירייה במסע יעול וחיסכון, אם כי גירסה אחרת מקשרת את הירצחו לשיטות-הפעולה שלו עם שילטונות ישראל.

אם בשלטר-רחוק

לפני שנה, ב-15 לספטמבר 1983, שילמה הקוראת מיכל, ליתר דיוק, הפקדה הקוראה, כמצוות האוצר, סך של 81,588 שקלים להפקדה לשנה. בעת קנותה מכונית חדשה ומבהיקה הצבע לא חשוב (תכלת), מה שהרגיז אותה כעבור שנה הוא פשוט: החזירו לה 81,588 שקלים. עכשיו תבינו גם למה מעורדת הממשלה את האינפלציה. אם לפני שנה היו השקלים שהפי קידה שווים 1250 דולאר של ארצות-הברית, היום אותו סכום של שקלים, שעשה את מנוחתו שנה תמימה בכיסו האוצר שווים 210 דולר, איה, היא טוענת, אני חייבת לשלם מס שאת שיעורו המדויק איש אינו יודע.

עכשיו היא יודעת. 1040 דולר נוספו למחיר המכונית לאחר שנה. זהו מין מס בשלטר-רחוק, היום אתה משלם, בעוד שנה תרע כמה שילמת. אגב, הפטנט הזה, של הפקדה על יבוא, הוא כפי שנאמר לי, המצאה ישראלית.

רגע, כאן רק מתחיל הסיפור. את סכום ההפקדה משלישים אצל סוכן הרכב (היבואן). כעבור שנה בדיוק, הוא היבואן אמור (מילה יפה) להחזיר את השקלים המצומקים מחמת האינפי לציה, שסימניה המובהקים, ירדת ערך ושווה ערך שאינו שווה, כן, למי, למי שהשליש את הסכום בדיון. ואומנם כך קורה, אבל לא תמיד. יש יבואנים להם הרגלים רעים, או אולי טובים בעיניהם, המשלמים את הטעון תשלום אחת לחודש, נניח ב-15 בחודש, ונניח שאתה רכשת את מכוניתך ב-16 או ב-17 לחודש. הרי שאת הצ'ק של היבואן תקבל ב-15 בחודש הבא. תקבל, אמרנו, ולא דייקנו. ב-15 לחודש שאחרי, ישלח לך היבואן את הצ'ק בדואר, הביתה. כיון שדואר ישראל אינו חייב להעביר דברי דואר תוך, נניח, יומיים או שלושה, כמקובל במדינות שאנו רגילים להשוות אותן אלינו, בקיצור, הצ'ק מגיע, במזל טוב, אחרי עוד שבוע ולפעמים יותר.

בינתיים נשחק הסכום בעוד איזה 15%, אותם ככל הנראה משקיע היבואן בהקטנת האוכר-ראפט שלו בכנגו, או בתפ"ס, המכניסים לו הכנסה נוספת נאה. הוא שאמרנו, כולם נהנים, לכך כמובן מעל הרבר, בעל המכונית.

מי שקנה במהלך השנה האחרונה מכונית וכמונין הפקדי "הפקדה", וזו עצת חכם, יברוק מרתם ויתמלא שנה לקניה המוצלחת. ועכשיו, בדיוק בתאריך הנקוב בעבלה, יפנה אל היבואן וירדוש את "הפקדתו". אל תותרו. אל תסכימו. אל תותרו על המועד, אל תותרו ותעתרו לתשובה: אנחנו נוהגים לשלוח בדואר.

הנה לכם תשובה מיידי: בשאתם תקבלו את מחיר המכונית בצ'ק שאשלח לכם בדואר, או אני אהיה מוכן שתשלחו לי את ההפקדה בדואר.

עוד ארבע שנים

רק הערה לטובת המשקיע הנובן, שגילה הוא נבחר רק עשה זו, אם הוא היה מספיק חכם, שזו בתחילת שנה שזו, וקנה מניות בנקאיות שבהסדר, שהן למעשה איגרות-חוב ממשלתיות בערבות מאוד מוגבלת של הבנקים להם ערכה הממשלה. מסוכר, הא? נתחיל מבראשית. לפני שנה עמדו הבנקים על סף שיטת-רגל, הם לא יכלו יותר לקנות את המניות של עצמם כשער המנופה והמתנפח, ולמרות שהביאו מחו"ל מיליארד דולר, כדי להשקית את מחויקי המניות, מיליארד אותן, את הבנקאיות, לשקלים ומשקלים לדולארים מחשב (אמיתי) שיהיה פחות, נאלצו כמעט למסור את המפתחות (של הבנקים). בממשלה הצילה אותם והתחייבה להחזיר לנו, בעלי המניות הבנקאיות, את הספיקו למוכרן כמועד, לפני השישי באוקטובר, כעתיד, היום בעוד ארבע שנים, את מלוא ערכן בדולארים, פלוס ריבית.